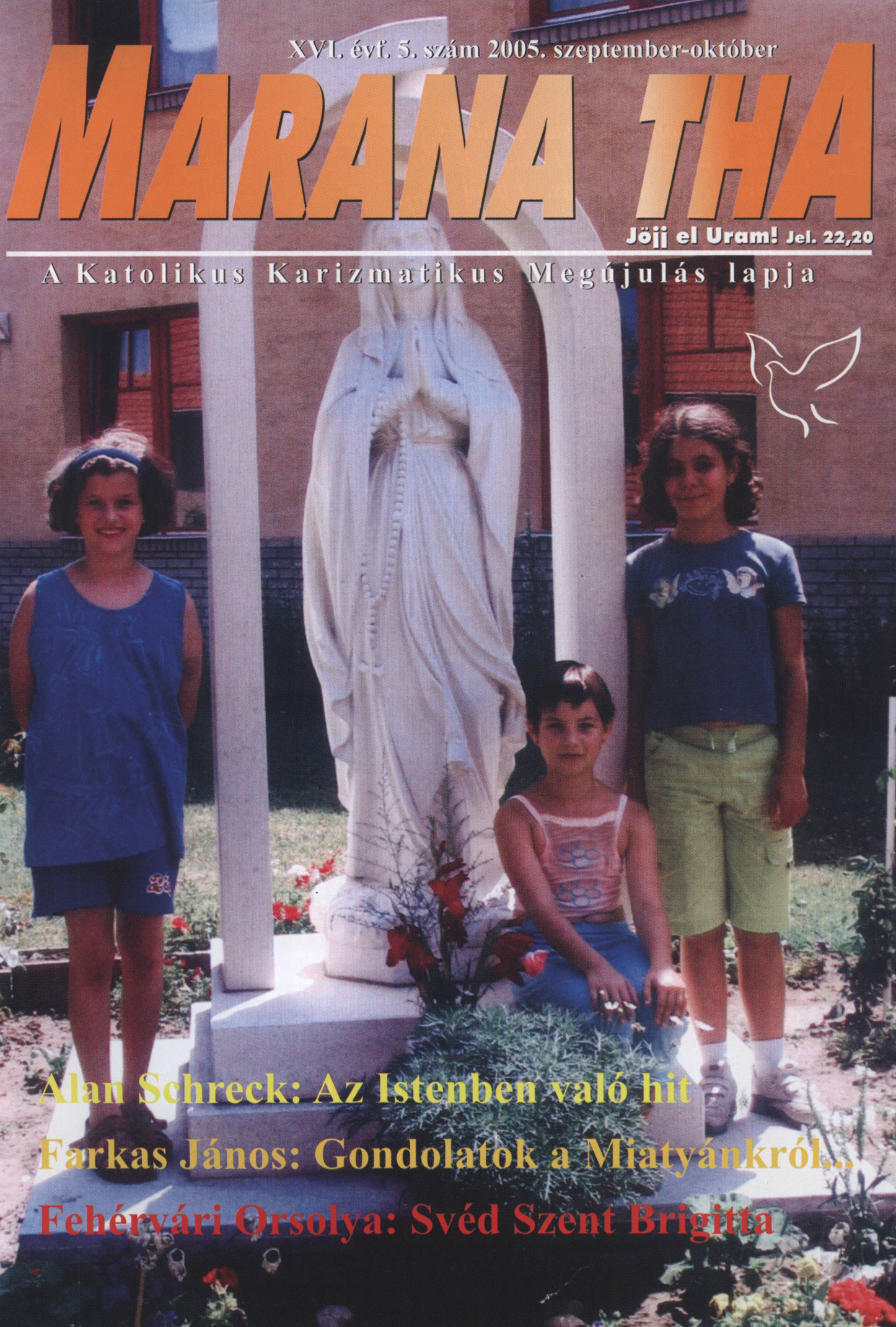
XVI. évf. 5. szám 2005. szeptember-október

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

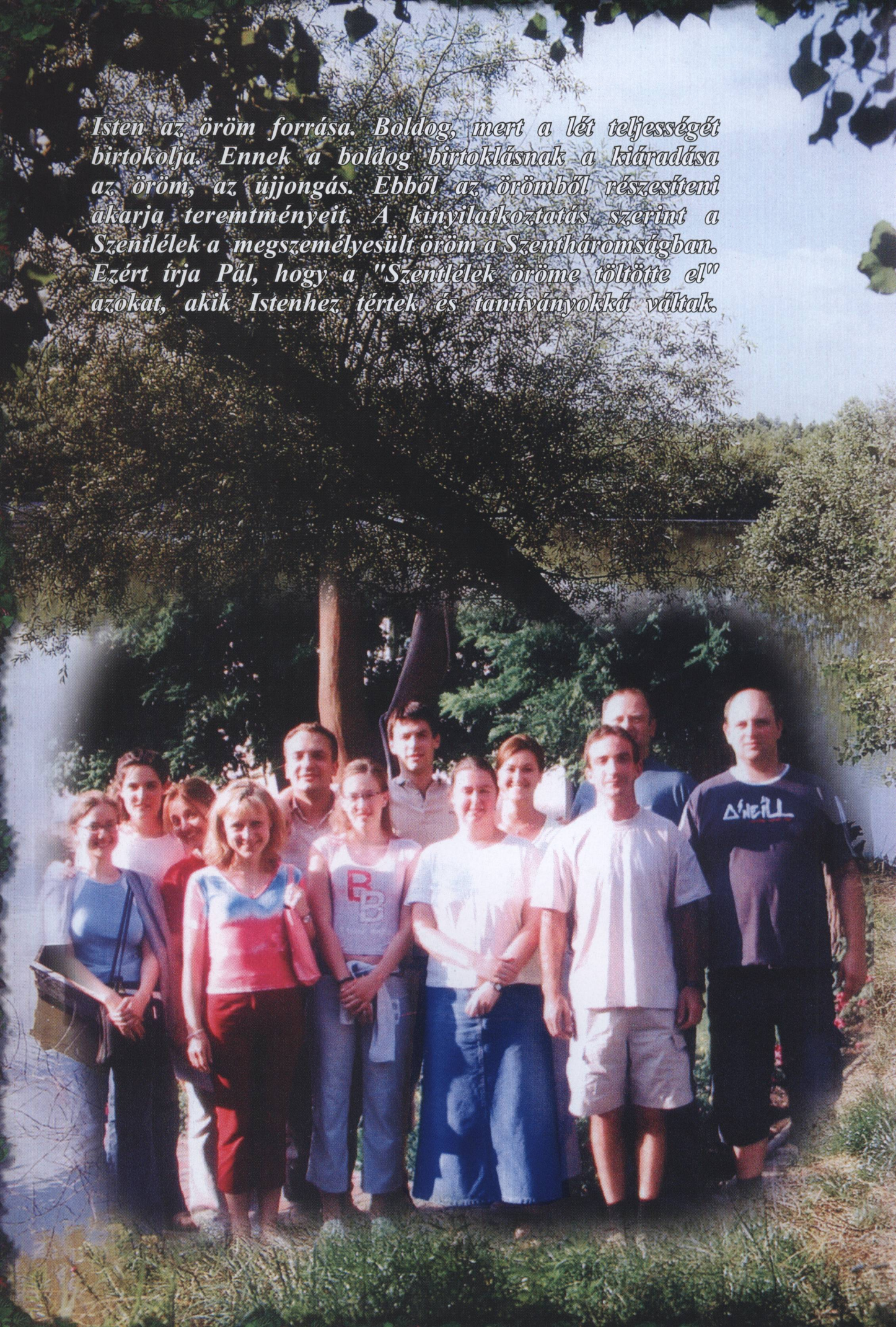

Alan Schreck: Az Istenben való hit

Farkas János: Gondolatok a Miatyánkról...

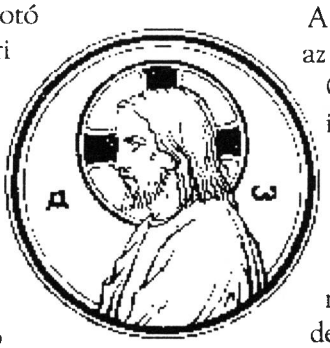
Fehérvári Orsolya: Svéd Szent Brigitta

Isten az öröm forrása. Boldog, mert a lét teljességét birtokolja. Ennek a boldog birtoklásnak a kiáradása az öröm, az újjongás. Ebből az örömből részesíteni akarja teremtményeit. A kinyilatkoztatás szerint a Szentlélek a megszemélyesült öröm a Szentháromságban. Ezért írja Pál, hogy a "Szentlélek öröme töltötte el" azokat, akik Istenhez tértek és tanítványokká váltak.

Jézushoz való hasonlóság!

Pál apostol azt írja a római levélben: Isten előre arra rendelt minket, *„hogy hasonlókká váljunk Fia képmásához"* (Róm 8,29). Ez egy olyan korszakalkotó mondat, amelyben fölismerhetjük emberi méltóságunk nagyságát. Talán Babits Mihály is gondolt erre, amikor a „Zsoltár férfihangra" című versében azt írja: „ne gondold, hogy annyi vagy, amennyi látszol magadnak"... „a csillagok örök forgása néked forog... és hozzád szól... érted van minden dolog... a te bűnös lelkedért. Kinek színezte (Isten) a hajnalt, az alkonyt, az emberek arcát? Mind teneked!"

Isten annyira szeret Téged, hogy a legcsodálatosabbat – az Ő arcát – akarja kiformálni benned. Mindent kész megadni azért, hogy fölismerd igazi hivatásod és Vele együttműködve kibontakozzon benned az Ő képmása. Addig nem leszel boldog, amíg ezt meg nem találod. Utazz el bár a világ legszebb vidékére, ha nincs meg a belső arcod – az Istenhez való hasonlóság –, üres marad a lelked.

Azért kért Salamon király bölcs szívet az Úrtól (1Kir 3,5), mert felismerte felelősségét a nép jövőjével kapcsolatban. Nem elég a gazdagság, nem elég a tudomány, ha nincs természetfeletti cél, ez mind semmiség. Sőt, nagy veszély! Hiszen Isten nélkül uralkodni: zsarnokság. Ő nem zsarnok akart lenni, hanem szent király. A mai világ el akarja hitetni az emberrel, hogy nincs szüksége Istenre. Elég a tudománya és a gazdagsága, hogy boldog legyen. Nagy kísértés ez; sokan elbuktak már benne.

Ettől függ a jövő, hogy az emberiség fölismeri-e természetfeletti célját és tesz-e érte valamit. Sőt nemcsak valamit, hanem meri-e átadni a szívét Istennek, hogy átformálja azt.

Isten nem úgy tervezte el életünket, hogy csupán kevéssel legyünk jobbak, mint a gonoszok, hanem azt akarja, hogy egészen jók legyünk. Olyanok, mint Ő, aki *„felkelti napját jókra és gonoszokra"* (Mt 5,45).

Mi nem azért szeretünk, hogy viszontszeressenek bennünket, hanem azért, mert belőlünk az Atya szeretete akar kisugározni az egész földre.

Nekünk az a hivatásunk, hogy remekművet hozzunk létre életünk eseményeiből és körülményeiből. Nem az tesz boldoggá, amit birtokolunk, hanem az, amik vagyunk. Pontosabban az, amivé engedjük, hogy Isten formáljon bennünket: „Fia képmásává".

A képmás nem valami élettelen kép, hanem az isteni élet gazdagságát foglalja magába. Ott lesz a szemedben, amit mindenki fölismer, ott él szíved tisztaságában, amit mindenki megcsodál, ott sugárzik arcod mosolyában, amit mindenki örömmel fogad. Ez megmutatkozik lelked nyugalmában és szelídségében. Megnyilvánul szavaid kedvességében és minden jócselekedetben, mellyel boldogságot szerzel környezetednek.

Ha ezt a hivatást, Isten rólad alkotott örök tervét megvalósítod, akkor nem kell aggódnod a mindennapok problémái miatt. Akkor fölismered, hogy minden a javadra válik (Róm 8,28), mert minden az Atya tervét szolgálja. Lehet, hogy körülményeid nem változnak, lehet, hogy minden ugyanaz marad, de a hozzáállásod megváltozott. Meglátod a szenvedés értelmét és az örömök rendeltetését. Az előbbi nem fog földre sújtani, az utóbbi nem fog kevélységbe vinni. Tied lesz a legnagyobb bölcsesség, mert megtanultad Jézus szemével nézni az életedet.

Lehet azt mondani, hogy ez a Szentlélek legnagyobb adománya: Krisztus kiformálódása bennünk. Hiszen a Lélek az, aki *„tanúságot tesz lelkünkben, hogy Isten fiai vagyunk"* (Róm 8,16). Általa ismerjük fel, hogy Isten a legcsodálatosabb Atya, aki törődik velünk és gondot visel ránk.

A Lélek az, aki romolhatatlan „életre kelt" bennünket (Róm 8,11) és kapcsolatba hoz Krisztussal. A Lélek az, aki által *„Isten szeretete kiárad szívünkbe"* (Róm 5,5), minden erőtlenségünk ellenére. Ő az, aki adományokat ad, *„hogy használjunk (szolgáljunk) általuk"* (1Kor 12,8) az Egyház és ezáltal testvéreink életét.

Végül Ő az, aki beépít minket *„Krisztus testébe, hogy az Ő tagjai legyünk"* (1Kor 12,27), és így élő közösséget alkossunk. Ennyi nagyszerű ajándék után talán nem is szabadna feltenni a kérdést: akarod-e? **Akarsz-e Jézushoz hasonlóvá válni? Ha igen, akkor csendesítsd el a szíved és egy rövid imában mondd el Jézusnak saját szavaiddal! Ő nagyon várja válaszodat!**

Katona István
főszerkesztő

Gondolatok a »Miatyánk«-ról

Klimachosz (Lépcsős) Szent János

A szent hagyomány könyveinek olvasásától hajdan szigorúan tiltották az avatatlanokat (például: Klimachosz [Lépcsős] Szent János). A szent könyvek ma már nem tilosak, ám a fegyveres őröknél is szigorúbb felügyelet alá kerültek: a túlnyomó többség számára egyszerűen hozzáférhetetlenek. Megvehetik őket, hazavihetik, olvashatják, megtanulhatják kívülről és a szentkönyv nem nyílik meg. Tulajdonosa egy idő múlva ásítani kezd a megfeszített figyelem okozta légszomjtól, gondolatai elkalandoznak, aztán a könyv a polcra kerül, s csak a bejárónő forgatja olykor takarítás közben. A gazda legföljebb a címét emlegeti művelt társaságban. Mi lehet ennek az oka?

Vizsgáljunk meg egy szentkönyvet, s nézzük, mit nem értünk belőle. Időnk rövidsége nem engedi a teljes elmélyülést, de talán eljutunk valameddig. A legismeretlenebb szentkönyv az Evangélium összefoglalása, a Miatyánk. Szinte valamennyien betéve fújjuk. Sokan imádkozzuk is. Maga Jézus tanította az apostoloknak, ezért bízvást mondhatjuk, hogy keresztény az, aki tudja a Miatyánkot. Mielőtt elkezdenénk, bevallom, hogy fél évszázad óta próbálgatom, de még soha nem sikerült elmondanom.

Mi Atyánk

Csekély kivételtől eltekintve a komoly imák mind többes szám első személyűek. A kivétel a keleti egyház Jézus-imája: **„Uram Jézus Krisztus, Istennek Fia, irgalmazz nekem, bűnösnek."** Úgy tartják, hogy a Jézus-ima szintén az Evangélium összefoglalása.

Maradjunk a többes szám első személynél, a „Mi"-nél. Kezdjük azzal, hogy az én szó helyes kiejtése: mi. Egyedül nem lehetünk boldogok, nem ünnepelhetünk, nem lakmározhatunk, szerethetünk, barátkozhatunk és „ökör iszik magában". Minden olyan cselekedet, ami az emberiség történetében nemesnek és magasrendűnek számít – legyen az remekmű megalkotása, hőstett vagy anyai sóhaj – egytől-egyig közösségi. Az imádság is közös cselekvés. Jézus ígéri (Mt 18,19-20):

„Ha ketten közületek egyetértve kérnek valamit a földön, meg fogják kapni mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük."

Imádságos ember önmagának aligha kér, leginkább másokért fohászkodik.

Leggyakrabban gyermekeinkért, szüleinkért, kedveseinkért, betegeinkért, hazánkért szoktunk könyörögni. Annak a közösségnek a tagjaiért, akikkel együtt „mi"-nek érezzük magukat. A közbeszéd „mi"-je azonban egyúttal kizárás: nem ti és nem ők. Mi nem vagyunk olyanok, mint ti. Szoktunk imádkozni elesett hőseinkért, az aradi tizenháromért, az ötvenhatos mártírokért, de Batu kánért, Haynauért, Kádárért?

A Miatyánk „mi"-je gyökeresen eltér a közbeszéd „mi"-jétől. Először azért, mert időtlen, a megváltott nép egészére, vagyis az Egyházra vonatkozik, amíg világ a világ.

Másodszor pedig kitaszítás nélküli. Nincsen vele szemben sem ők, sem ti. Ezért írhatta Hamvas, hogy „az Evangélium tündöklő, fehér humor, az egyetlen könyv, amely a világot minden kirekesztés, kritika, kifogás nélkül elfogadja."

Vegyük számba rögtön, ki mindenki a „mi"? De ne úgy általában, hanem egyenként nézzük sorra a Haynaukat, de még inkább ismerőseinket korra, nemre, fajra, undorító, hazug, csirkefogó mivoltukra való tekintet nélkül. Nos, őket kell annyira szeretnünk, mint önmagunkat. Szentkönyvünk első szavának kimondása hosszú percekig – órákig? – kell, hogy tartson, még inkább egy életen át.

Egyszer egy olvasótalálkozón néhány asszony hosszasan panaszolta, hogy miféle latrok laknak a városukban. Részegesek, tolvajok, garázdák. Ült ott egy öreg ferences barát, aki a szocialisták negyven esztendeje során börtönben, segédmunkán, végül szobafestőként őrizte szerzetesi fogadalmát. Mosolyogva megszólalt: „Képzeljék, asszonyok, hogy a végén ezekkel a csibészekkel kell együtt lennünk a paradicsomban!"

Minden szentkönyv titka, hogy intellektuális szöveg helyett valóság. A Miatyánk megértéséhez tehát első lépésben sajátunkká kell tenni ezt a szót: „mi". Az olvasást, a tanulást azonnal követnie kell a belső átalakulásnak és a cselekvésnek. A szavakat csupán kimondani hazugság, ha nem valósítjuk meg őket életünk minden pillanatában. Ezért is kötelező a szentkönyvet fejből tudni, fújták is a papjelöltek Egyiptomban, Indiában, Mexikóban.

A „mi" átélése valójában a metanoia, a megfordulás, az újjászületés, amiről Jézus beszélt Nikodémusnak. Egész lényünket, életvitelünket átalakítja, hiszen összes „mi" ellenes megnyilvánulásunk jóvátételét is jelenti. Ha eddig eljutunk, akkor föltárul előttünk, hogy a „mi" megélése a szeretet főparancsának teljesítése – aki nem éli, az nem érti. Ha nem sikerül ennek a „mi" érzésnek valósággá érni bennünk, akkor nem vagyunk keresztények, s jobb, ha itt abbahagyjuk.

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved"

A „mi" Krisztus követése. Ő ugyanis azokat is megváltotta, akik gyűlölték, keresztre juttatták, akik nem tudták, hogy mit cselekszenek.

A „mi"-t azért mondhatjuk ki és azért azonosulhatunk vele, mert Jézus megtette. Kitaposta az utat a szinte lehetetlenbe, a magasabbrendű létezésbe, a megváltással újjáteremtett világba, ahol nem egyszerűen felebarátok vagyunk, hanem testvérek, ugyanis szerető, közös Atyánk van. Ez a létezés egyik alapvető ontológiai ténye, ez az eredetünk.

Ahogy vállaljuk a „mi"-t, a Jézussal és a többiekkel való testvériséget, úgy vállalja Isten is, hogy Atyánk legyen – függetlenül attól, hogy mivé fajzottunk. A „mi" megélése az Egyháznak, vagyis a teljes emberi, és krisztusi közösségnek a vállalása, egyúttal a bűnből való kivezető út is. Ez a vállalás – ha nem szóval, hanem élettel történik – hozsánna a mi Atyánknak, a mennyekben uralkodó mindenható Istennek, akinek a neve szent és mindenek fölött való. Ez a létezés másik alapvető ontológiai ténye. Belőle ered az első és az összes többi.

„Jöjjön el a Te országod"

Mi az Isten országa? Pilátus, Jézus zsidó kortársai, sőt eleinte az apostolok is azt hitték, hogy földi, politikai állam. Még vetélkedés is támadt köztük a jobb helyekért, vagy ha úgy tetszik, a vezető állásokért. Mások azt gondolták, hogy Isten országa a halálon túli birodalom, a mennyország, ezért az élők ki vannak rekesztve belőle. A misztikus tapasztalás egyértelműen arról szól, hogy az itt és a túl az egy. Johannes Tauler a 14. században így fogalmazott: „Az ország, amelynek eljöveteléért imádkozunk, maga Isten minden gazdagságával egyetemben. Ő maga a menny." De ez nem külön létezik az embertől. Így folytatja Tauler, az életmester: „Ez az ország nem más, mint a lélek alapjának legbenső része." Vagyis ott van valamennyiünkben, de hogyan juthatunk oda?

Amikor Jézus azt mondja, hogy könnyebb átjutni a tevének a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni a mennyek országába, akkor azt közli velünk, hogy a szokásos élet szokásos rakománya nem vihető át oda. Mt 13,45 versében olvassuk:

> *„Hasonlít a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keres. Mikor aztán egy nagyon értékes igazgyöngyre talál, fogja magát, eladja mindenét, amije csak van, és megveszi azt."*

Eladni mindent azt jelenti, hogy fölszámolni a régi életet, újjászületni, új életet kezdeni – gyöngyéletet.

Azonban érdemes-e? Mit ér Isten országában életünk szorgos és tisztes munkával összeszedett rakománya? A pénzünk, a rangunk, a diplománk, a kapcsolati tőkénk, a sikerünk? Sőt, mit ér a tudásunk, a bölcsességünk, az erényünk?

Lehetséges, hogy csak mormoljuk, daráljuk, de félünk szívből kívánni, hogy „Jöjjön el a Te országod"? Nem merném mondani, a magam nevében sem, mert az az igazság, hogy a Miatyánk titka olyan mély, mint a mi lelkünk, a benne lakó Isten titkaival együtt. Elmondani ezt az imát igazán és valóságosan, valójában alászállás ezekbe a gyönyörű és borzongató titkokba. Meg kell vallanom, hogy több mint ötven éve próbálkozom ezzel a benső utazással, de alig jutottam többre néhány kegyelmi pillanatnál. Egyik sem rajtam múlott.

„Legyen meg a Te akaratod"

„Jöjjön el a Te országod és legyen meg a Te akaratod." A kettő nem választható el egymástól, mert az Isten országába érkező, lelke alapjához ér el, ahol Isten akarata érvényesül az övé helyett. Az imádkozó ezzel a kéréssel az akaratáról mond le.

Szűz Mária a szó szoros értelmében az életét kockáztatta, amikor vállalta, hogy esetleg leányfejjel szüljön, vagy házasságtörőnek tartsák, amiért nem Józseftől került áldott állapotba, mégis kimondta: „Legyen meg a Te akaratod!"

Jézus, a Getszemáni kertben megrettent a keresztha lál iszonyatától, vért izzadt és azért imádkozott, hogy „múljék el ez a keserű pohár", de végül kimondta: „Legyen meg a Te akaratod!"

Az imádkozó ezekkel a szavakkal teljesen átadja magát Istennek, hogy Ő tegyen vele, amit jónak lát. Ez a lelki szegénység állapota, a Hegyi Beszéd legelső bol-

dogság-állapota, amelyben az ember lélekben sem kapcsolódik többé semmihez. Amikor Jézus lejött a hegyről, akkor rögtön találkozott egy lelki szegénnyel (Mt 8,2):

„Akkor egy leprás lépett hozzá, leborult előtte és kérlelte: »Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.«"

Sokan könyörögtek Neki, hogy gyógyítsa meg őket, ez a leprás azonban nem kérlelte, hanem teljesen Őrá bízta a döntést: „Uram, ha akarod..."

„amint a mennyben, úgy a földön is"

Vagyis az ég és a föld egyesül. Visszatértünk a „Jöjjön el a Te országod" kéréssel már érintett gondolathoz, de itt már többet tudunk, mert előbbre jutottunk. Már fölszámoltuk magunkban a mulandó, földi országot, az ént, elfogadtuk feltétel nélkül Isten akaratát. Már készen állunk arra, hogy a menny és a föld egyesülése, az isteni akarat tiszta érvényesülése megtörténhessen. Hol?

Tauler így mondja: „Amikor az ember Isten akaratán kívül semmi egyebet nem tart szeme előtt, egyedül az Ő akaratának érvényesülését akarja és kívánja, akkor maga is Isten országává válik és Isten fog uralkodni benne." Bármelyikünkben. Ha Isten akarata érvényesül a mi szabad ellenszegülésünk nélkül, akkor a mennyeinek és a földinek mondott ország nem fog különbözni. Most már előterjeszthetjük kéréseinket, mégpedig azért, hogy ez az állapot fönnmaradjon. De legyünk körültekintőek, Shakespeare int az Antonius és Kleopátrában:

„Mit tudunk magunkról?
Gyakran azt kérjük, ami árt nekünk,
S ha bölcs erők imánkat megtagadják,
Javunkra válik."

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma"

Ismét a „mi": nem a saját kenyeremet kérem, önzésemet éppen az imént számoltam fel, hanem valamenynyiünkét. Azokét is, akiket nem szerettem, de közösséget vállaltam velük akkor, amikor a „mi"-t kimondtam. Vagyis mindenkiért imádkozom, mindenkinek kérek. Nem többet, mint a mindennapi kenyeret, mert arra szükségem van, hiszen az ég és a föld egyesülésében továbbra is én vagyok a föld-elem; testem van, sorsom, világi feladatokat kell elvégeznem.

A Föld törvényei, kincsei, gondjai, daimónjai bennem élnek, mert hiszen még élek, de már nem tévesztem össze magamat velük. Nem azért szabadultam meg éppen az imént azoktól a kötelékektől, amelyek ennek a gyönyörű világnak a mulandóságához kötöttek. Nem kívánom őket újra magamra venni. A mindennapi kenyér a mérték, a szegénység állapota. Mekkora és milyen ez a szegénység? Az imádkozó nem tudja, de nem is kíváncsi rá: akaratát, énjét Istennek átadta, rá bízta a mértéket is: ő tudja, hogy mire van szüksége. Jézus Máté 6. fejezetében (25-30), miután megtanította apostolainak a Miatyánkot, így oktatja őket:

„Ne aggódjatok megélhetésetek miatt, hogy mit esztek vagy mit isztok, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök. Nem több-e az élet az eledelnél, s a test nem több-e a ruhánál? Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, s csűrökbe sem gyűjtenek: mennyei Atyátok táplálja őket. Nem értek ti többet azoknál? Ugyan melyiktek nyújthatja meg életkorát csak egy rőfnyivel is, ha aggodalmaskodik? És a ruha miatt miért nyugtalankodtok? Nézzétek a mezei liliomokat, mint növekednek. Nem fáradoznak, s nem fonnak. Mondom nektek: még Salamon sem volt minden dicsőségében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha pedig Isten így öltözteti a mezei virágot, amely ma virít, de holnap kemencébe kerül, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?"

A madarak és a mezei liliomok Isten országának lakói. Teljesen Teremtőjükre bízzák magukat. Ha komolyan gondoltuk, amit az előbb mondtunk – hogy „Jöjjön el a Te országod és legyen meg a Te akaratod", vagyis rábízzuk magunkat –, akkor égi madárrá és mezei liliommá válunk, és akkor mirólunk is gondoskodni fog.

Anélkül is. Imádságos emberek a megmondhatói, hogy többet kérni veszélyes, Isten gyakran teljesít meggondolatlan kívánságokat is és megnézhetjük magunkat.

„Bocsásd meg a mi vétkeinket"

Ne csak az enyémet, mindnyájunkét. Eddig sem éltünk tisztán, ezután sem fog sikerülni. Nem azért, mert elvetemültek volnánk – ismerjük természetünket és ahogy Jung mondja: „Szükségünk van bűneinkre, tévedéseinkre, hibáinkra, különben fejlődésünk legértékesebb ösztönzőitől esnénk el." Vagyis bűnösségünk belátása vezet minket a javuláshoz. Még lejjebb me-

gyünk. Eddig a külső kötelékeinktől szabadultunk meg, égi madárrá lettünk, de még többé válhatunk.

Aki a Jézus imával fohászkodik – „Uram Jézus Krisztus, irgalmazz nekem bűnösnek" –, az mentő körülmények keresése nélkül a Világbíró ítéletére bízza magát, hogy bocsánatával segítsen letépni lelkéről öncsalásainak páncélját, eljuthasson lelke alapjához, valódi lényéhez, istenképmás mivoltához. Vagyis a végső célhoz, Istenhez.

Ezt a találkozást hasonlíthatjuk a kézfogáshoz: az egyik nyújtja a teljes bűnbánatot, a másik a tökéletes megbocsátást. Ebből a kézfogásból jön létre az új teremtés, az evangéliumi ember. „Ha nem értjük meg, hogy mivé teremtett minket Isten, nem fogjuk belátni, hogy mivé lettünk a bűn által." Sinai Szent Gergely mondása különösen érdekes önközpontú világunkban, ahol eszünkbe sem jut, hogy éppen a sikereink takarják el előlünk, hogy mivé lettünk. Bénává lettünk, ahogy az Evangéliumban olvassuk (Mk 5,3-12):

„Egy bénát hoztak oda. Négyen vitték. A tömeg miatt azonban nem tudtak eléje jutni. Ezért kibontották fölötte a háztetőt s a nyíláson bocsátották le a hordágyat, amelyen a béna feküdt. Hitük láttára Jézus ezekkel a szavakkal fordult a bénához: »Fiam, bocsánatot nyertek bűneid.« Néhány ott ülő írástudó erre azt gondolta magában: »Hogyan beszélhet ez így? Káromkodik! Ki bocsáthatja meg a bűnöket? Nem egyedül az Isten?« Jézus lelkében mindjárt átlátta gondolataikat és így szólt hozzájuk: »Mit tűnődtök ezen? Mi könnyebb, ha azt mondom a bénának: bocsánatot nyernek bűneid? – vagy, ha azt: kelj fel, fogd ágyadat és járj? Tudjátok meg tehát, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására.» Ezzel a bénához fordult: »Mondom neked, kelj föl, fogd az ágyadat, és menj haza!« Az fölkelt, gyorsan fogta az ágyát és mindnyájuk szeme láttára kiment."

A bénaság azt jelenti, hogy csak a bűnben vagyunk szabadok, vagyis a nyomorúságunkban, ami az ágy által jelképezett szűk létformához köt bennünket, kiszolgáltat a hordágy vivőknek, s elzár bennünket a teljességtől, amire születtünk.

Isten irgalmának a bűnbánatban, gyónásban való megtapasztalásától vezérelve mondjuk, hogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Ha nem tennénk, akkor bűntelennek hazudnánk magunkat és megtagadnánk a „mi"-t, a közösséget hozzánk hasonlóan esendő testvéreinkkel. Ezért számít a legsúlyosabb vétkek közé mások elítélése. Hanem a szövegben ott a kőkemény szó: „miképpen". Meg tudunk bocsátani az ellenünk vétkezőknek úgy, ugyanúgy, ahogy Isten bocsát meg nekünk? Mértéktelenül, nagylelkűen, sőt kéretlenül és érdemtelenül, hiszen a megváltás is Isten önkéntes bőkezűségéből történt, nem pedig azért, mert megszolgáltuk. A bűnöket, még az ellenünk elkövetteket sem tudjuk eltörölni Jézus Krisztusként. Megbocsátásunk a „mi" helyreállítását jelenti: visszafogadjuk rosszakarónkat az Egyházba, a megváltott emberiség közösségébe.

„Ne vígy minket a kísértésbe"

Isten vinne bennünket kísértésbe? Megoszlanak a vélemények: némely nyelvben ez ilyesféleképpen hangzik: „Ne hagyj minket kísértésbe esni." De éppen az imént szabadult meg az imádkozó az összetévesztés nagy kísértésétől. Attól, hogy azonosítsa halhatatlan lényét a mulandó érdekeivel és javaival. Ez a kísértés folyamatos, nem tudjuk lerázni, mert a világ csábító és a mértéket igazán csak Isten ismeri, a mindennapi kenyér mértéket, a tényleg szükséges javakét, a bűnökét és a bocsánatét. Bizony, rettenetesen nehéz nem „én"-nel kezdeni mondatainkat, nem megítélni másokat, nem bűntelennek gondolni magunkat.

„Szabadíts meg a gonosztól"

A legnagyobb kérés... mert bizony egyedül nem megy. Oly hatalmas erő áll a másik, a sötét oldalon, hogy önmagunkban képtelenek volnánk ellenállni neki. Azért annyira idején való ez a kérés, mert a sötét erő álcázása sosem volt ennyire tökéletes: hol a fejlődés, hol a szabadság, hol a bőség zászlóvivőjeként bukkan föl. Igen sokan hisznek neki, amitől vakmerősége nőttön-nő.

Tegyük föl magunkban a kérdést: hogy állunk a mefisztói alkuval? A sátán naponta százszor ajánlja föl mindegyikünknek, hogy mondjunk le mindarról, amit a Miatyánk megvalósítása során elértünk, s lehetünk rögtön akármik. S tényleg lehetünk.

„Ámen"

Az utolsó szó. Magyarul: „Úgy legyen!" Vagyis éljük meg. Minden szentkönyv közös kulcsa, hogy annyit értünk meg belőlük, amennyit megélünk, megvalósítunk. Ezért az ámen valójában az első szó.

Farkas János

Az Istenben való hit megújulása!

— A karizmatikus megújulás ajándékai —

A karizmatikus megújulás célja a hit megújítása. A Szentlélek ajándéka ez számunkra, hogy élő kapcsolatba kerüljünk Istennel és szolgáló szeretettel forduljunk testvéreink felé.

Nézzük meg részletesebben a megújulás értékeit:

1.
Azok a katolikusok, akiket a karizmatikus megújulás megérintett, általában sokkal jobban éheznek Istenre és jobban vágyakoznak arra, hogy komolyan megéljék hitüket

Még azok a katolikusok is, akik megkeresztelkedtek a Szentlélekben, de már nem vesznek részt karizmatikus csoportokban és nem tartják magukat „karizmatikusoknak", gyakran továbbra is törekszenek arra, hogy elkötelezettebb és komolyabb keresztény életet éljenek, s ez a karizmatikus megújulással való korábbi kapcsolataik eredménye. Tudatában vannak annak, hogy milyen fontos imádkozni és Isten akaratát kívánni, ez fontosabb, mint csupán külsőségekben és felszínesen részt venni az Egyház életében. A karizmatikus megújulás ellensége a névleges és önelégült kereszténységnek.

2.
A karizmatikus megújulás elősegíti a laikus katolikus, lelki kialakulását

Mivel a karizmatikus megújulás főként laikus mozgalom, ezért kihívást jelent a katolikusok számára, hogy olyan – nekik megfelelő – lelkiséget keressenek, amely segíti őket laikus hivatásukban. Sok karizmatikus katolikus fordult a szentek életéhez és a gazdag katolikus hagyományokhoz, hogy lelki életük számára következő vagy saját életükre alkalmazható modellt keressenek. Sokan a „karizmatikus" lelkiség megkülönböztető elemeit beépítik egyéni és családi imaéletükbe, így imádságaikban használják a lelki ajándékokat, a nyelveken való éneklést és beszédet és az érzelmeket kifejező dicsérő imát.

3.
Megnövekedett az Isten erejében való bizalom, bíznak a betegségből való gyógyulásban, Isten irányításában és abban, hogy távol maradhatnak a bűntől

A karizmatikus megújulás hangsúlyozza, hogy Istennek van ereje gyógyítani, megszabadítani a bűntől és a gonosz lélektől, tud irányítani és megadja a Szentlélek erejét a mindennapi életben. Veszélyt jelent ezen a területen a teológiai ismeretek hiánya. A gyógyulás, a gonosz lélektől való megszabadulás és Isten vezetése tekintetében tisztán kell látni. Az ilyen fajta tévedések ellen a bölcsesség és a helyes teológia jelent gyógyszert, de nem szabad abbahagynunk az imát, kérni kell Istent, hogy gyógyítson, szabadítson meg a gonosztól és vezesse a rászorulókat. A karizmatikus megújulás arra figyelmeztet minket, hogy *„Isten Országa nem szavakon alapul, hanem erőn"* (1Kor 4,20).

4.
Vágy a Szentírás olvasása és tanulmányozása iránt

A karizmatikus megújulás hatására a katolikusok újra egyre bensőségesebb kapcsolatba kerülnek a Bibliával és azt komolyan tanulmányozzák. Nem véletlen, hogy a két legnépszerűbb katolikus bibliamagyarázó folyóirat, a „God's Word Today" („Isten szava ma") és a „The

Word Among Us" („Az Ige közöttünk") kiemelkedő szerepet játszik a katolikus karizmatikus megújulásban (Amerikában).

5.
Vágy megismerni, hogy mit hiszünk és miért

A karizmatikus megújulásnak zavaró kettősséget ad az, hogy egyrészt az Egyház tanításának nagyobb megbecsülésére és jobb megértésére sürget, másrészt nyitott olyan katolikusok felé, akik régebben elhagyták egyházukat és más keresztény felekezethez vagy testvériséghez csatlakoztak. Ez a karizmatikus megújulás által elfogadott ökumenikus magatartás következménye. Ezenkívül az is magyarázza ezt, hogy az emberek ma arrafelé törekszenek, ahol szeretik és elfogadják őket, s ahol lelki táplálékot kapnak. Ha az emberek azzal a problémával állnak szemben, hogy melyik egyházhoz csatlakozzanak, akkor sok esetben inkább személyes tapasztalataik alapján határoznak és nem az Egyház tanításának gondos tanulmányozása után.

Azok azonban, akik katolikusok maradnak vagy katolikusok lesznek, általában jobban érdeklődnek a katolikus egyház által tanított igazságok iránt, hogy válaszolni tudjanak azokra az ellenvetésekre, amelyeket más keresztények támasztanak és hogy a magukban felmerülő kérdésekre is válaszoljanak. A katolikus karizmatikus mozgalom hatása alatt állók gyakran fölfedezik vagy újra fölfedezik, milyen szépség rejlik a katolikus egyháznak a szentségekről, Máriáról és a szentekről, a pápának és a püspököknek az egység és igazság megőrzésében betöltött szerepéről szóló és egyéb tanításaiban. A „Szentlélekben való megkeresztelkedés" gyakran azt jelenti, hogy valaki jobban kutatja az igazságot és a krisztusi élet teljességét, amely a katolikus egyházban található meg.

6.
Keresztény testvéri közösség iránti vágy abból a célból, hogy segítsék egymást hitükben és keresztény életükben

A legtöbb karizmatikus katolikus megérti Szent Pál tanításának fontosságát, amely szerint minden keresztény Krisztus testének tagja és ezért szükségünk van a Szentlélek ajándékaira, hogy egymást erősítsük és tökéletesítsük. Társadalmunkban egyre többen tapasztalják a fokozódó elmagányosodást. Ebben a helyzetben a karizmatikus megújulás az egymás segítését és az egymás közötti testvéri érzületet támogatja. Nem meglepő, hogy ahol az emberek megkeresztelkedtek a Szentlélekben, hamarosan imacsoportok és elkötelezett közösségek alakultak egymás kölcsönös támogatására. Ez megfelel a II. Vatikáni Zsinat tanításának, amely szerint nem egyénként, hanem népként vagyunk megváltva és megfelel sok katolikus plébánia mai fő törekvésének, hogy szomszédokból alakult csoportok és társadalmi események segítségével vagy más módon elősegítsék a katolikusok közötti testvériséget és egymás közös támogatását.

A karizmatikus megújulás ereje abban a törekvésében rejlik, hogy középpontba helyezi a közösségi imában Jézus Krisztus uralmát és a Szentlélek erejében való egységet. A katolikus karizmatikus csoportok tapasztalata azonban azt is mutatja, hogy nehéz hosszú időn át fennmaradni és virulni. A karizmatikus csoportokban megjelent vezetési problémák, az identitásnak, a küldetésnek a kérdései és más tényezők megerősítik azt a véleményt, hogy a Szentlélek ajándékai közül a szeretetben való egység jelenti a legnagyobb kihívást. Annak ellenére, hogy elsősorban ez tanúsítja Isten hatalmát és jelenlétét.

Vajon növekedni fognak-e a jövőben azok az állandósult társulási formák, amelyek a karizmatikus megújulásból indultak el? Ez nyílt kérdés marad. Gyanítom, hogy sok imacsoport és közösség életben fog maradni, de ezeknek alkalmazkodniuk kell és meg kell változniuk, mivel a közösségi életről szerzett tapasztalataik által, valamint a Szentlélek és az Egyház vezetésével bölcsebbé válnak.

7.
A hiteles megújulás gyümölcse az evangelizáció és a tanúságtétel

Az utóbbi években II. János Pál pápa (és XVI. Benedek pápa is) ismét hangsúlyozta, hogy az Egyház küldetése a megtérés hirdetése és a névleges keresztények újraevangelizálása. Az evangelizáció tanúságtétellel valósul meg és ehhez olyan emberekre van szükség, akiknek élete átalakult és akik készek tanúskodni Jézus Krisztusban való személyes hitükről. A karizmatikus katolikusok megértik Jézus hívását: *„tegyetek tanítványommá minden nemzetet"* és a Szentlélek erejéből személyes ismeretük van Istenről, ami meghatározza életüket és tevékenységüket.

Meg kell azonban jegyezni, hogy a karizmatikus mozgalom az evangelizáció területén még nem használta ki lehetőségeit, részben azért, mert a mozgalom „lehűlt" és résztvevői már nem elég lelkesek hitüknek másokkal való megosztásában, részben pedig a tanúságtétel néha nagyon leszűkül. Istenről való különleges tapasztalatukról tanúskodnak, nem pedig Jézus Krisztusról és Egyházáról. A katolikus karizmatikus megújulásból kiemelkedett néhány evangelizálásra nevelő intézmény, így a Steubenvill-i Ferences Egyetem, a máltai központú „Nemzetközi Katolikus Evangelizációs Program" (és a „Ménfőcsanaki Szent András Evangelizációs Iskola – szerk. megj.), ezek erőteljesen és kiegyensúlyozottan tanítanak.

8.
Zengő dicsérő ima, ének és a Szentlélek ajándékai

A karizmatikus megújulás legjellegzetesebb jele a vidám, érzelmeket kifejező dicsőítés és a hódolattal, életerővel és vidámsággal teli, Isten-központú éneklés. Ilyenfajta imádság virul az imacsoportokban, közösségekben, konferenciákon. De vajon behatolt-e a Szentléleknek ez az ima megújulást segítő ajándéka a katolikus egyház életének fősodrásába? Isten bizonyára nem azért árasztotta ki Szentlelkét és annak tevékenységét ily nagy bőséggel, hogy az csak a „karizmatikus katolikusok" szűk csoportjáé legyen, ez az ajándék az egész Egyházé.

A karizmatikus megújulásnak az egyházi élet lényeges elemévé kell válnia, éppen úgy, mint ahogyan a liturgikus megújulás, a keresztény segítő szolgálatok megújulása, a biblia-tanulmányozás megújulása és egyéb a II. Vatikáni Zsinat hatására keletkezett megújulások is most már rendes részei a katolikus egyház életének.

A II. Vatikáni Zsinat világossá tette, hogy a karizmákat – a Szentlélek ajándékait – nem keveseknek szóló „egyéni lelkiségnek" kell tekinteni, hanem szükséges dologként, amit az egész Egyháznak hálával kell fogadnia. A liturgikus reform csak külsőség marad, hacsak a Szentlélek nem újítja meg a katolikusok szívét és nem teszi őket olyan néppé, amely valóban Lélekben és igazságban imádja Istent.

Alan Schreck

Istenem...

Ó Istenem, tedd szépségedet ételemmé, jelenlétedet italommá! Engedd, hogy bizalmam megnyugvást találjon akaratodban, hogy tetteim összhangban legyenek parancsaiddal. Engedd, hogy szolgálatom elnyerje tetszésed, s hogy minden tettem a Te dicsőítésed legyen! Engedd, hogy csak Tőled kapjak segítséget, hogy otthonom legyen lakóhelyed, Szent és Határtalan. Te vagy a legnemesebb, a mindenütt jelenlévő, a mindent szerető!

Hozzád menekülök, ó Uram! Nevedre kérlek, amelynek fénye beragyogja az eget és a földet, tégy engem arra képessé, hogy alávessem akaratomat annak, amit Te rendeltél parancsaid útján, hogy ne érezzek más vágyat, csak azt, amit Te kívánsz legfőbb hatalmad erejében, ne akarjak mást, csak azt, amit Te rendeltél szent akaratoddal!

Ó Istenem, segíts, hogy igaz ember lehessek. Ments ki engem a babonák és a képzelet világának tengeréből, adj nekem lelki szemet, hogy életem körforgásában meglássam és megértsem a Te egységedet, a Te igazságodat!

Kérlek Téged, Istenem, erőddel és hatalmaddal, amely átfog mindent, ami az égen és a földön van, mutasd meg szolgáidnak az egyenes utat, hogy olyan bizonyossággal ismerjék fel egységedet és egyetlen voltodat, hogy se a kételkedők képzelgései ne rendíthessék meg őket, se a tévelygő vándorok hiú feltevései ne téveszthessék meg őket!

B.U.

Pünkösdi hőrhánah

Hivatalos úton Ausztriában jártam. Kollégám, aki vezetett, hazafelé gyönyörű tájakon keresztül, jó nagy kerülővel hozott. (Néha mekkora kerülőkkel tud csak hozzánk szólni az Úr...) Annyira a szépség hatása alá kerültem, hogy úgy éreztem, páromnak, Katinak is látnia kell mindezt: következő hétvégén már úton is voltunk...

A térképet nézegetve feltűnt egy kis pont: „Mzell"... Valahogy ismerős volt, vonzott minket, gondoltuk „útba ejtjük".

2004 Pünkösd, Mariazell, Bazilika: híres zarándok- és Máriakegyhely. Bementünk és nem tudtunk kijönni... Egész nap rózsafüzér, szent mise, óránként váltakozva.

Összesen három napig maradtunk és már az első órákban megtörtént a csoda: megtértünk! Több, mint öt évtized teljes vallástalansága (beszámítva a korai gyerekkori rövid és igencsak hézagos hitbéli történéseket is) után hívőként tértünk haza. Itthon könyvek, tanulás és vissza Mariazellbe: nem tudtunk nem menni.

Ott nincs szükség jelenésekre; ahogy egy ottani atya fogalmazott, a hely Mária lakhelye... A „hazaérkezés" örömében teltek itthon napjaink, lassan megtaláltuk a templomot, a közösséget és amire igazán nem gondoltunk volna – akárcsak egy évvel ezelőtt sem – szentségi házasságot kötöttünk!

Megtérésünk előtti életünk már vészesen közeledett a teljes elsivárosodás, cél- és értelemnélküliség felé; nagyon nem voltunk kibékülve sem magunkkal, sem a világgal. És mindez hosszú évek útkeresése után: ezoterika, keleti filozófiák, reiki, gyógyító módszerek. Ma már pontosan tudjuk, hogy mindez a gonosz komoly sikere napjainkban, hiszen pont a legfontosabb hiányzik (és nem véletlenül!) ezekből a módszerekből, technikákból: maga az Isten, a személyes, szerető, megbocsátó, gondoskodó és megváltó Úr... Az Ige, az Örömhír nélküli „spirituális" gyógyítás csak kuruzslás.

Mégis, az első egy-két hónap folyamán még bizonytalanok voltunk, hogy hitünk vajon pótolni tudja-e a gyógyító energiák használatát. Az Igében nagyon hamar válaszokat kaptunk:

„Az én nevemben ördögöket fogtok űzni, új nyelveket fogtok beszélni, kezeteket betegekre fogjátok rátenni és azok meg fognak gyógyulni."

Tudtuk, hogy a Lélek ereje nélkül ez nem megy, ezért jelentkeztünk bérmálásra. Hideg zuhanyként ért a hír: bérmálás kilenc (!) hónap múlva lehetséges csak. Türelmetlenségünk (na meg imáink!) révén hamar megismerkedtünk egy helybéli csoporttal, akiktől először hallottunk a karizmatikus mozgalomról; innen már rövid út vezetett először a Tömő utcába, majd az Emmausz közösséghez, ahol nagy örömünkre rögtön bekapcsolódhattunk István atya által vezetett „Szentlélek (Élet a Lélekben)", illetve „Gyógyító ima" szemináriumokba.

Nagyon mély belső átalakulást, gyógyulást éltünk meg, a depresszió, az érzelmi sivárság helyébe öröm, az élet teljességének megélése lépett, célt és tartalmat kapott életünk.

Ma már eszünkbe sem jut a régi ezoterikus módszerekhez nyúlni: egyszerűen feleslegessé, érdektelenné váltak. Több évtized alatt felgyülemlett testi tüneteink is gyors gyógyulásnak indultak, és ami legalább ilyen fontos, azóta számos barátunk, ismerősünk gyógyulásának, megtérésének voltunk tanúi, mutatva, hogy Jézus még mindig ugyanaz tegnap, ma és mindörökké...

Egészen különleges kegyelmi ajándék: Lélek-keresztségünk Nagyhét hétfőjén történt, amit megtérésünk egyéves évfordulóján bérmálásunk követett, így most már a Szentlélek pecsétjével megszentelve hívunk mindenkit erre az elképzelhetetlenül izgalmas kalandra, a hit útjára:

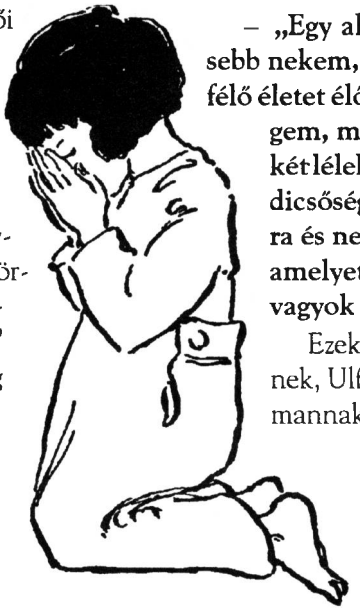
„Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek."

Meghívásunk, megtérésünk újjászületés volt számunkra... Dicsőség és hála az Úrnak!

Kati és Gábor

SVÉD SZENT BRIGITTA

Brigitta oly szorosan hozzátartozik a svéd történelemhez, mint Jeanne d'Arc Franciaország vagy Assisi Szent Klára Itália történetéhez. Ő azonban magányosabb, mint más országok női szentjei. Délen alig találkozunk az egyháztörténelemben olyan női szenttel, akit ne támogatott volna egy kortárs férfi szent: Benedek és Skolasztika, Ferenc és Klára... Brigitta környezetében voltak ugyan szent életű férfiak és tudós papok, de közülük egyik sem lett kanonizált szent.

Brigitta édesapja „legman", azaz „törvénykezési joggal fölruházott földesúr", illetve „törvényszéki bíró" volt, s mint ilyen az egyik tartományban a „ting", azaz „legfőbb bíróság" élén állt. Anyja rokonságban állt Svédország egymást váltó királyi családjaival.

Brigitta mindössze kilencesztendős volt, amikor már mély vallásos élményei voltak. Egy alkalommal annyira hatással volt rá egy prédikáció, amely Jézus szenvedéseiről szólt, hogy amikor egy feszület előtt imádkozott, hallotta a hangot:

– **„Nézz ide, mennyi sebet ejtettek rajtam!"**

A kislány egészen kétségbeesve fölkiáltott:

– *„Ó Uram, ki tette ezt veled?"*

És kapta a választ:

– **„Azok, akik megvetnek és megfeledkeznek arról, hogy szeressenek."**

Brigitta gyermekkorára sötét árnyként borult édesanyja halála: 11 esztendős volt, amikor édesanyját elvesztette. Ebben a nehéz időben talált rá először Krisztusra, aki „tudta, mi a szenvedés". Brigitta hamar fölfogta az összefüggést az emberi bűn és a megalázódás, valamint a Krisztusban elnyert kiengesztelődés és a kegyelem között.

Édesanyja korai halála után Brigitta szigorú nagynénje felügyelete alá került, aki az egyik éjjel azon kapta, hogy ott térdel a feszület előtt. Kemény télen, dermesztő hidegben éjfélkor fölkelni csupán imádkozni! – ez nem fért a fejébe és Brigitta egzaltáltságának jeleként értelmezte, amire oda kell figyelnie. Így aztán jól elverte és több házimunkát adott neki, hogy kijózanodjon és a jövőben kerülje az efféle dolgokat.

Tizenhárom éves korában férjhez adták, jóllehet kolostori életre vágyott. Házassága első két évében nem engedte magához közel a férjét. Egyszer azonban Krisztus így szólt hozzá:

– **„Egy alázatos és jámbor asszony kedvesebb nekem, mint egy gőgös szűz, s egy istenfélő életet élő asszony ugyanúgy szolgálhat engem, mint egy tiszta és alázatos szűz. Ha két lélek a szeretetben eggyé lesz – és Isten dicsőségére gyermekeket hoznak a világra és nevelnek föl – a lelki templomban, amelyet szeretetük épített nekem, én ott vagyok harmadikként."**

Ezek után nyolc gyermeket adott férjének, Ulf Gudmarssonnak, aki szintén „legmannak" volt a fia és később maga is „legman" lett. A háztartást és a gazdaságot (meglehetősen nagy birtokuk volt) maga Brigitta vezette, s közben nemcsak azt tanulta meg, mit jelent a ház asszonyának és családanyának lenni, hanem azt is, hogyan kell mindeközben a maga akaratáról egészen lemondania. Katalin (Karin) nevű leányuk Brigitta nyomdokaiba lépett és azt a kolostori életmódot választotta, amelyet Brigitta megálmodott.

Férje halála után Brigitta leköltözött Rómába. Háza a Piazza Farnesén éveken át nyitva állt az északról érkező zarándokok előtt, kiknek lehetőséget teremtett arra is, hogy anyanyelvükön gyónhassanak és kapjanak feloldozást. Mindamellett szívében a kolostori élet eszménye, a Krisztussal és Máriával való közösség foglalta el a legfőbb helyet.

Sokat fáradozott, hogy Európa uralkodóit kibékítse egymással, a pápát pedig rábírja, hogy térjen vissza Avignonból Rómába. Annak érdekében is sokat tett, hogy a püspökök és papok változtassanak életmódjukon. Miután 1372-ben elzarándokolt Jeruzsálembe, a kinyilatkoztatások – amelyeket a „Revelation" című könyv 7. kötetében írt le – elérték tetőpontjukat.

Jézus szenvedéseinek leírásakor Brigitta azonosult Máriával. Nem érte be azzal, hogy honfitársait elvezesse Isten Anyjához, hanem maga is mintegy anyja lett Svédországban a kereszténységnek. E téren egy olyan

belső valóságról volt szó, amely a lelki életnek már-már megfoghatatlan misztikus rétegét érintette.

A jótékonykodásban ezt az elvet követte:

– *„Minden, ami több, mint amire az embernek szüksége van, fölösleg, amit meg kell osztani."*

Érthető módon vendégszeretete nem ismert határokat; főleg olyanokat fogadott, akik részéről nem számíthatott viszonzásra. Naponta tizenkét szegény evett az asztalánál. Támogatott kórházakat – s ezekben maga is ápolta a betegeket –, templomokat és kolostorokat. Egy alkalommal az intézője szemére vetette bőkezűségét, kijelentetve, hogy így nem mehet tovább. Brigitta ezt válaszolta:

– *„Addig kell adnunk, amíg van miből, hiszen a mi Urunk is nagylelkű adakozó. Pártolom a szegényeket, hiszen nincs más vigaszunk."*

Harminckét éves korában Brigittát Stockholmba hívták főudvarmesternőnek. Nem volt kedvére az udvari élet, de fölismerte feladatát: a lelkére kell beszélnie a gyenge jellemű II. Magnus királynak, aki könnyelmű, kicsapongó életet folytatott, uralkodói kötelességeit pedig elhanyagolta. Brigitta „nyúlszív"-nek és „megkoronázott szamár"-nak hívta. Amikor Dániával szemben a király eladósodott, s ezért súlyos adót akart kiróni, Brigitta két fiával, Karllal és Birgerrel elébe járult és így beszélt:

– *„Uram, ne tedd. Inkább itt a két fiam, ajánld fel őket túszul, míg meg nem tudod fizetni, amivel tartozol és ne sértsd az Istent alattvalóidban!"*

Csakhamar látnia kellett azonban, hogy az udvarnál tehetetlen, hazatért tehát. Akkor egy nap elragadtatásban hangot hallott:

– *„Asszony, hallgass rám, én vagyok az Úr, a te Istened. Tudd meg, hogy nem csupán miattad beszélek, hanem az egész kereszténység javára. Te leszel a szócsövem. Menj vissza az udvarhoz, de nem mint udvarhölgy, hanem mint Isten prófétája!"*

Brigitta kopott vezeklő öltözetben jelent meg az udvarban. Csodálkoztak rajta és gúnyolták, ő viszont ostorozta az uralmon lévők visszaéléseit, és apokaliptikus fenyegetésekkel fordult a király, a nemesség és a klérus ellen. Elítélte a rablólovagokat, fölszólalt az ellen, hogy robotot követelve megszentségtelenítik a vasárnapot és minden más módon sértik az emberi méltóságot. A királynak szemére vetette, hogy amikor a parasztokra súlyos adót vet ki, úgy tesz, mint egy útonálló, aki kifosztja a vándorokat *„és elnézi, hogy országa partjainál a hajótöröttektől még megmaradt holmijukat is elrabolják."*

Szent felháborodásában a méltatlan papság ellen is fölemelte a szavát:

– *„Egyetlen pap sem teszi életében azt, amit hirdet, ezért a szavának nincs foganatja. A szentségeket úgy szolgáltatják ki, hogy az gúnyszámba megy. Ennek a kornak a papjai fogták a tíz parancsot és egyetlen paranccsá zsugorították össze: Adj pénzt!"*

Amikor Magnus király háborút akart indítani Oroszország ellen, abban a reményben, hogy így kilábal a bajokból, arra kérte a prófétaasszonyt, hogy vesse latba tekintélyét és lelkesítse a népet. Amikor Brigitta ezt fölháborodottan visszautasította, a királyi udvar még inkább ellene fordult. Egyik reggel a király e szavakkal fogadta: *„Hadd hallom, ma éjszaka mit álmodott rólunk az én kis unokahúgom?"* Erre az udvaroncok nagy hahotával válaszoltak. Mások bolondnak, bűbájosnak, boszorkánynak nevezték. Egy nemesember, amikor arra ment az utcán, háza ablakából a nyakába zúdított egy tál szennyes vizet. Brigitta azonban a sok megaláztatás után is világosan megmondta az Oroszországban megsemmisítő vereséget szenvedett királynak:

– *„A katonáid azért vesztek oda, mert hódító céllal küldted őket a csatába."*

Nem sokkal azután, hogy kolostoralapítási tervei megszülettek, Isten újra szólt Brigittához:

– **„A virágok kinyíltak. A gyümölcs is beérik, ha eljön az ideje. Most menj Rómába és maradj ott, míg nem látod a pápát és a császárt és nem közlöd velük, amit majd mondok neked."**

Róma, mivel a pápa Avignonban székelt, elég siralmas látványt nyújtott. Brigitta Isten büntetésére hivatkozva itt is nyíltan ostorozta a bűnöket. A fejedelmeket gyilkosoknak nevezte, a prelátusokat állatoknak. Egy kardinálist majomhoz hasonlított, egy püspököt pedig iszapba süppedt teknősbékához. Az egyik apátról így beszélt:

– *„A szerzetesek tükrének kellene lennie és a szajhák feje."*

Nem csoda, hogy Brigitta bizonyos körökben ellenszenvet váltott ki. Elterjesztették, hogy boszorkány, akit el kellene égetni. A felbőszített emberek a palota elé tódultak, amelyet bérelt és beverték az ablakokat, majd a kaput is betörték, és szobáról szobára haladva keresték. Már a máglyát is megrakták neki! Alig sikerült egérutat nyernie. Hanem a kardinális, aki otthont adott neki, veszedelmesnek látta a közelségét, ezért felmondta a lakást.

Lángoló szavaival Brigitta elérte, hogy V. Orbán pápa elhagyta Avignont és visszatért Rómába. Nem sokkal később azonban a pápa úgy érezte, nem tud azokkal a nehézségekkel megküzdeni, amelyekkel Péter városában szembetalálta magát és visszafordult. „Fáradt vagyok a harchoz!" Akkor a látnok asszony ezt mondta neki:

– *„Azt hiszi, Szentséges Atya, hogy az én szívemet nem sebzi a honvágy az északi táj után, ahol a tavak kris-*

tálytiszta vizében ősrengetegek és hullámzó gabonaföldek tükröződnek? De nem a vágyainknak kell megszabniuk, milyen úton járjunk, hanem Isten akaratának. S ha mégis visszatér Avignonba, tudja meg, csak azért teszi, hogy ott meghaljon."

Orbán néhány héttel azután, hogy Avignonba érkezett, meg is halt.

Gyóntatója, és a lánya (Katalin) mellette volt, amikor Brigitta meghalt. Holttestét oly nagy kegyelettel szállították haza Svédországba, hogy az már a szentet megillető tisztelet jelének volt tekinthető.

S mivel egy rendalapító munkája nem fejeződik be halálával, hanem tovább folytatódik az általa alapított renden belül, amikor Brigitta holttestét Vadstenában örök nyugalomra helyezték, ez megadta az utolsó indítást ahhoz, hogy itt kolostor létesüljön. Katalin elhozta az 1370-ben kelt bullát, amelyben V. Orbán pápa meghagyta Liszköping püspökének, hogy Vadstenában építsen két kolostort, egyet a nővéreknek, egyet pedig a paptestvéreknek.

Az építkezést 1371-ben kezdték meg, azon a területen, amelyet még Brigitta ajándékozott birtokaiból a kettős kolostor számára. 1375-ben Katalin visszament Rómába, hogy hazája kívánságának megfelelően kérje édesanyja szentté avatását és a szabályzat jóváhagyását.

A szabályzatot az alvastrai ciszterci kolostorban dolgozták ki, azután Rómába került, ahol V. Orbán pápa hagyta jóvá meglehetősen sok módosítással. Az átdolgozott szabályzat teljesen megfelelt az egyházi hagyományoknak, de eltért attól az iránytól, amelyet az alvastrai ciszterek Brigitta látomásainak feldolgozása során rögzítettek.

V. Orbán például ki akarta iktatni belőle Brigittának a szegénységre vonatkozó alapelvét, s ezt egy pontosan kidolgozott szervezeti szabályzattal kívánta helyettesíteni, amelynek értelmében a két konvent zavartalanul együttműködhetett volna.

Az alvastrai atyák viszont abban az irányban próbálták Brigitta szabályzatát módosítani, hogy a papok konventje ne élvezhessen annyi önállóságot mint az apácáké – így akarták elejét venni, hogy a kettős kolostor szóbeszéd tárgya legyen.

Brigitta megkívánta, hogy mindenki, aki belép, hozzon magával valami kevés vagyont, ami az illető halála után szálljon rá a következő belépőre. Időközben viszont meglehetősen sok birtokot adományoztak a kolostornak. Kérdésessé vált tehát, vajon továbbra is meg kell-e kívánni a belépőktől a hozományt. Ezzel a gazdagok előnyösebb helyzetbe kerültek volna, a szegényeket pedig gyakorlatilag kizárták, s így egyfajta simónia kapott volna lábra. Így kiiktatták Brigittának a hozományra vonatkozó kívánalmát, de egyszersmind azt a tilalmát is, amely szerint nem lett volna szabad adományokat elfogadni.

Brigitta azt akarta, hogy abból, ami a kolostorok birtokain terem, a fölösleget minden évben november 1-én adják oda a szegényeknek. Ezt úgy módosították, hogy csak azt kell a szegényeknek ezen a napon odaadni, ami a jövő biztosítása után marad fölöslegnek. Más szóval megengedték, hogy minden esztendőben több maradjon meg, mint amennyire szükségük van. Ezzel pedig feladták a szegénységet, amelyet Brigitta oly szigorúan előírt.

Ebben a változatban vált a brigitták rendjében a szabályzat kötelezővé. Az egyes tagok szegénységére vonatkozó szabály ugyan érvényben maradt, de a kolostor egészének szegénysége nem valósult meg. És még több más vonatkozásban is kiforgatták, illetőleg elsekélyesítették Brigitta gondolatait.

Brigittát teljesen magával ragadta a gondolat, hogy egy még csaknem pogány népet megnyerjen az Evangéliumnak és elvezessen a szentségre.

Az ő kolostori eszménye mélyén szembefordulás rejlik az Istentől kapott küldetésének megfelelni nem tudó, elvilágiasodott Egyházzal szemben éppúgy, mint azzal a magabiztossággal, amellyel kora világi társadalma a saját jogaira támaszkodott.

Egyetlen rendalapító sem akadályozhatja meg, hogy rendje tévútra ne térjen és az emberi lét terhe alatt össze ne roppanjon. Brigitta sem lehetett kivétel. Mindazonáltal, ha a hátterét is nézzük annak, ami Vadstenában végül mégis létrejött, föl kell ismernünk, hogy Brigittának a Szentlélek sugallta a kolostor alapítás gondolatát.

A régi kolostorból csak részek maradtak fenn. De a templom a régi fényében áll és tanúskodik építtetőjének, Brigittának elgondolásairól. Itt nyugszanak Brigitta hamvai is. Körülötte gyertyák égnek és a virág sem hiányzik mellőle soha. Mert Brigitta még ma is nagyon népszerű egész Svédországban. Minden évben megtartják ünnepnapját.

„Számtalan kórház, otthon és menhely viseli a nevét. S egy protestáns »Societas St. Brigittae« ápolja a kultuszát és gondozza az örökségét. Svédország legnagyobb asszonya, aki egyike hazája legkedveltebb leányainak, s azzal dicsekedhet, hogy egy protestáns népnek a nemzeti szentje" (K. Adalsten)

Fehérvári Orsolya

»Veletek vagyok...«

„Én veletek vagyok minden nap a Világ végezetéig" (Mt 28,20).

Sokak számára ismerős e mondat. Akár a Szentírásból, akár a híres Zeffirelli film záró jelenetének állóképéből, ahol az üres sírboltban csak egy odahullott lepel látszik, s a fenti mondat hallatszik. Jézus tehát velünk van, hisz megígérte.

Ha pedig velünk van, elképzelhető-e hogy nem szól hozzánk? Lehetünk-e úgy együtt valakivel, hogy hónapszám vagy évről-évre nem szólunk egymáshoz? Mi persze szólunk Hozzá, hiszen süllyedő hajón, zuhanó repülőn nincsen ateista. „Uram, segíts!" – hangzik napról napra. „Dicsérlek Uram!" – hallatszik jóval ritkábban. Elképzelhető lenne az, hogy Ő nem válaszol? Az Úr mindnyájunkat szólít. Vannak persze közöttünk, akikhez kicsit „hangosabban" szól. Sokan hisszük úgy: Vassula Ryden közéjük tartozik...

„Mi keresztények, tudunk várakozni" – írtam tavaly tavasszal afölötti örömömben, hogy Vassula ügyében „valami megmozdult". Reméltük: az 1995-ös szerencsétlen sorsú közleményben – vizsgálat nélkül – leírtakat végre felülbírálják, Vassulát meghallgatják és az üzeneteket kivizsgálják. Nem tudhattuk pontosan, mit hoznak a következő hónapok...

Bár a türelemre továbbra is szükség van, de most ismét van okunk örülni. A napokban megjelenő – Vassulával foglalkozó – füzetből ugyanis az derül ki: a Hittani Kongregáció prefektusa, a megkerülhetetlen és megkérdőjelezhetetlen tekintély, Joseph Ratzinger vette a fáradtságot és maga vette kezébe az ügyeket. Ennek során levelet küldött egyes püspököknek, melyben a következőket írja: **„Vassula... tisztázta házassági állapotát és azokat a problémákat, amelyeket a fent említett Közlemény vetett fel írásaival és a szentségekhez való járulásával kapcsolatban"** (Vatikánváros, 2004. július 10). A kiadványban sok egyéb érdekes és fontos dokumentum is olvasható, de a lényeg a fenti mondatban van.

Itt akár be is lehetne fejezni e rövid írást, hiszen aki a fenti egyszerű mondatot leírta (aláírta) nem más, mit XVI. Benedek pápa. Minden okunk meglehet tehát bizakodni abban, hogy a megkezdett vizsgálatok folytatódnak, és a „tiltás" eltörlését követően egyszer pozitív állásfoglalás is születik Vassula ügyében. A türelemre és imákra természetesen továbbra is szükség van, hisz a vizsgálatok sokszor éveket-évtizedeket vesznek igénybe, de az már biztos: az a bizonyos szerencsétlen „Közlemény" immáron nem állhat útjába az üzenetek terjedésének.

Az Úr előtt ezer év annyi, mint egyetlen nap és egyetlen nap, mint ezer esztendő. Nem tudhatjuk sem a napot, sem az órát. Ám szüntelen imádkozásunk esetleges lankadását sikerrel pezsdítheti fel egy-egy kiemelt mondat. Ma, amikor a New York-i ikertornyok borzalmas pusztulásának (2001. szeptember 11.) évfordulója közeleg, érdemes talán megint újraolvasni az Igaz élet Istenben üzeneteket. A tragédia előtt pontosan 10 évvel, 1991. szeptember 11-én Jézus a következőket diktálta Vassulának:

„A Föld megremeg és megrendül, és minden gonoszság, amit toronymagasságúra építettek (mint Bábel tornyát), kőhalommá omlik össze, és el lesz temetve a bűn porában!... Olvassátok üzeneteinket!... Halkítsátok le hangotokat, és akkor meg fogjátok hallani a miénket... Emeljétek fel az arcotokat, és keressétek a mennyet, hogy Szent Arcomat szemlélhessétek... Emeljétek szemeteket az égre és nem fogtok elveszni."

Mert Jézus velünk van, és nem szűnik meg azon munkálkodni, hogy mindenkit megmentsen. Minden lehetséges módon keresi fiait, akár még úgy is, hogy prófétájául választ és üzeneteket ad egy családanyának:

Jézus mondja:

„Elmegyek és meglátogatom tékozló fiaimat és visszahívom őket magamhoz, emlékeztetem az [isteni] jóság óceánjára és figyelmeztetem őket, hogy helyezzék belém bizalmukat. Nagy gyengédséggel fogom őket tanítani, hogy tegyék a jót és többé ne adják át magukat a bűnnek. Édességgel fogom átnevelni őket, újból elismétlem Szavamat számukra az ő szótáruk szerint [azt is hallottam, hogy az ő »kifejezéseikkel«], hogy még biztosabban elérjem őket. Más szavakkal, az isteni Bölcsesség alkalmazkodni fog az ő képességükhöz. Megértetem magam elszegényedett lelkükkel, megadom nekik a megmenekülés lehetőségét bűneik megbocsátása által. És én, mint felkelő Nap világosságot árasztok szívükbe." (idézet az „Igaz élet Istenben" XV. kötetéből, 2003. 02. 03.)

Tibély András

Mai Szeretethimnusz

ISTEN = SZERETET

Ha olyan kiváló szónok vagyok, mint Kossuth Lajos vagy Martin Luther King-gel együtt hirdetem, hogy „van egy álmom", de szeretet nincs bennem, olyan vagyok, mint egy leomlott templomtorony megrepedt harangja.

Ha futurológusként, a jövő mérnökeként vagy csalhatatlan közvélemény-kutatóként előre látom is a jövőt, szeretet pedig nincs bennem, olyan vagyok, mint egy összelapított üres kólásdoboz, amit unottan rugdosnak a kamaszok.

Ha akkora hitem lenne, mint Assisi Szent Ferencnek, Luther Mártonnak és egy dunántúli parasztasszonynak együttvéve, de szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint a szél által cibált ördögszekér.

Ha önfeláldozóan támogatok alapítványokat vagy tizedet adok minden jövedelmemből, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint aki követ ad kenyér helyett és skorpiót hal helyett.

Ha két végén égetem is a gyertyát, hajnaltól késő estig robotolok, éveken át nem megyek szabadságra, ám ha szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint egy üres belű hagyma.

Ha naponta végigjárom a damaszkuszi utat, ha rongyosra olvasom Bibliámat és halálomra is bizakodó hittel, betegek kenetével és szent útravalóval megerősítve készülök, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem!

- A szeretet jelentéktelen, mint amikor szamárháton vonul be valaki a városba.
- A szeretet nevetség tárgya, mint amikor valakinek nádszálat és töviskoronát adnak.
- A szeretet balek, mint amikor valaki kínzóiért imádkozik.
- A szeretet esendő, mint amikor valaki azt mondja: „Szomjazom".
- A szeretet meglepő, mint amikor valaki szelíden megszólít egy gyászoló asszonyt a hajnali kertben.
- A szeretet játékos, mint amikor valaki tanítványai előtt megy Galileába.
- A szeretet nem fúj egy követ a bennfentesekkel, nem kacsint össze a hatalommal, nem bizonygatja önmaga fontosságát, nem örül a pártok és politikusok acsarkodásának, de együtt örül az asszonnyal, aki megtalálta elgurult drachmáját.
- A szeretet nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak, de együtt örül a rét madaraival és a mező liliomaival. Nem örül a doppingszerrel elért világcsúcsnak.
- A szeretet nem szűnik meg soha. Nem veszíti el szavatosságát, el nem évül, nem lesz unalmas, mint a tegnapi újság.

Legyenek bár istentiszteletek, véget fognak érni, legyenek bár egyházak, meg fognak szűnni, legyen bár ökumenikus mozgalom, el fog töröltetni.

- A szeretet nélküli felelősség figyelmetlen,
- A szeretet nélküli igazság kemény,
- A szeretet nélküli okosság gőgös,
- A szeretet nélküli barátság hűvös,
- A szeretet nélküli rend kicsinyes,
- A szeretet nélküli hatalom kíméletlen,
- A szeretet nélküli birtoklás fösvény.
- A szeretet nélküli adakozás képmutató,
- A szeretet nélküli vallásosság bigott,
- A szeretet nélküli hit vakbuzgó,
- A szeretet nélküli remény fanatikus,
- A szeretet nélküli élet értelmetlen.

M. Kelemen

»Hirdessétek az evangéliumot...«

(Mk 16,15)

Szentmisére járunk, élünk a szentségekkel, Bibliánk, templomaink, lelki vezetőink, imacsoportjaink, szentjeink vannak, imádkozhatunk. Roskadozó lelki asztal körül ülünk, dúskálunk a javakban. Körülöttünk pedig éhező, szomjazó rongyos emberek ténferegnek céltalanul, teljes lelki nyomorban. Isten számon fogja kérni: *„mert éheztem és nem adtatok enni, szomjaztam és nem adtatok inni"* (Mt 25,43).

Adjunk abból a sok jóból, amit kapunk! Hirdessük az Örömhírt!

Hogy kezdjük el? Nehogy beráncigáljuk egy szentmisére! Az éhhalál szélén álló embernek sem adnak mindjárt töltött káposztát! A négy Evangéliumot se nyomjuk le a torkán, mert megárthat...

„Nyomorgónak" – nevezzük így – eleinte csak cseppenként adjunk enni. Keveset, de táplálót. A legfontosabbakat.

Az első morzsa legyen ez:

„ISTEN SZERET TÉGED!"

Ez a rövid tőmondat, látszólag egyszerű, de hegyes, mint egy szög. Beütöttük „Nyomorgó" előszobájának falába. Néhány napig ne is adjunk mást neki. Ennek a mondatnak három szereplője van:

- én aki kimondtam,
- „Nyomorgó", akinek „bogarat ültettem a fülébe"
- és Isten.

Ő fog arról gondoskodni, hogy néha eszébe jusson ez a mondat. Jártában-keltében látja a szöget a falban, eleinte lehet, hogy bosszankodik, de előbb-utóbb elgondolkodik azon, hogy ez mire jó. Mit lehet kezdeni vele? Talán rá lehetne akasztani a kabátot...

Ezzel a mondattal majdnem mindent elmondtam, amit Istenről tudunk, a többi ebből következik. „Nyomorgó" hallott már Istenről, de nem hiszi, hogy létezik, ha mégis, az neki elég baj, nem is szívesen gondol rá. Ha viszont van Isten és szeret, akkor más a helyzet. Szereti őt Isten? Pont őt?

„IGEN, ISTEN SZERET TÉGED!"

De miért? Ha kérdés merül fel benne, tovább léphetünk.

A következő falat legyen ez:

„HA AKAROD, ISTEN MINDEN BŰNÖDET MEGBOCSÁTJA!"

Ne fűzzünk hozzá semmit, ne beszéljünk gyóntatószékről, gyónásról, így is elég emésztenivaló van benne. Istentől a bűn tartja távol az embereket. Aki nem tud mit kezdeni a bűneivel, az inkább nem hisz, így egyszerűbb az élet.

Ha ez a mondat a következő hetekben eszébe jut, így gondolkodik: ha van Isten, akkor elég sok bűnöm lehet. Ha nincs, akkor miért volt néha lelkifurdalásom, amikor ezt-azt elkövettem? Ha nincs Isten, akkor ez az egész nem számít. De ha van? Egyébként is, mi az, hogy ha akarom? Mi az, hogy minden bűnömet? Mi az, hogy megbocsátja? És egyáltalán, mi az, hogy Isten?

A kételkedés ebben az esetben az első lépés a hit felé. Ha ezt megteszi, jöhet a habos torta.

„JÉZUS HELYET KÉSZÍTETT NEKED A MENNYORSZÁGBAN!"

Ebben a mondatban nagyon sok tápláló dolog van. Jézus neve, a megváltás, az örök élet, Jézus tanítása, élete, halála, feltámadása, az Atyához való viszonya és a mi viszonyunk az Atyához, a Szentlélek segítsége, a Szentháromság titka, a végtelenség, a tökéletesség.

Ha „Nyomorgó" meghallgatja a harmadik mondatot is, akkor már annyi kérdése lesz, hogy nem győzzük megválaszolni.

Ha idáig eljutunk, igénybe lehet venni szakképzett segítséget. Ha érezzük magunkban a Szentlélek küldését, nekivághatunk az Ő segítségével is. (Nélküle el sem kezdtük volna!)

Most már vihetjük „Nyomorgót" közösségbe, szentmisére, kezébe adhatjuk az Újszövetséget. A szögre nem kabátot fog akasztani, hanem feszületet.

H.-N.I.

Könyörülj rajtam...

Adj nekem, Erőteljes, erőt, aki Nálad nélkül oly gyönge vagyok, ó tanácstalan tanácsa, ügyeim intézője! Hazulról kezdettől fogva nem hoztam semmit. Te adtad nekem, amim van, s a Tied, ami vagyok. Mert Te gyújtottad meg fényemet a Te csillagodnál, tartsd hát távol tőlem a szelet, amely kioltja a fényeket. Magas a hegy nyerge, meredek a vad patak medre: keményen fogd a kantárt, ne engedj elszunnyadni a nyeregben! Engedd, hogy szerencsésen jussak át a szakadék fölötti keskeny ösvényen, hogy alattam ne vigye el az ár a hidat! Szemem telített hited fényével, nyílt előttem a Hozzád vezető út. Amit én, a teremtmény, tekintetemmel elérek, az mind Teremtőjéről, Rólad ad jelet nekem! Minden helyen és minden időben rajtad keresztül látom, hogy minden általad van, s csak Te vagy önmagad által! Azonban köztem és közted rengeteg állomás van, s engem csak fényed vezet. Bár a magam akaratából indultam el, hajtott a vágy Feléd, de félúton ottragadtam. Útközben mindig elbotlottam a fele úton, a félúton gyere elém kegyelmeddel! Az enyém a keresés, a Tied a vezetés, s amikor elhagy az erőm, Rád hárul a tikkadó felüdítése. Olyan vagyok, amilyennek alkottál; úgy nőttem, ahogy növeltél, s kezedből veszem sorsomat, amilyet szánsz nekem. Mit kívánsz tőlem, erőtlen gyöngétől? Neked adom akaratomat, adj viszonzásul erőt! Tégy velem jót utazásom alatt! Ne úgy bánj velem méltatlannal méltatlanul! Fejemet, amelyre a kiválasztás jelét helyezted, ne engedd a porban heverni! Szívemet, amelynek bejárást és enyhületet engedtél palotádban, ne hagyd idegen kapuknál koldulni és vendégeskedni!

A.M.N.

Tartalomjegyzék

Katona István: Jézushoz való hasonlóság! 3
Farkas János: Gondolatok a »Miatyánk«-ról (Klimachosz [Lépcsős] Szent János) ... 4
Alan Schreck: Az Istenben való hit megújulása! ... 8
B.U.: Istenem... ... 10
Kati és Gábor: Pünkösdi történet ... 11
Fehérvári Orsolya: Svéd Szent Brigitta ... 12
Tibély András: »Veletek vagyok...« ... 15
M. Kelemen: Mai Szeretethimnusz ... 16
H.-N.I.: »Hirdessétek az evangéliumot« 17
A.M.N.: Könyörülj rajtam... ... 18

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Kedves olvasóink figyelmét felhívjuk az őszi szemináriumokra:

– Az **„Élet a Lélekben" szeminárium** október 10-én, hétfőn este 6 órakor kezdődik (8 héten át tart).

– A **„Gyógyító szeminárium"** október 5-én kezdődik, mindig szerdán este 6 órakor (9 héten át tart).

– A **„Szabadító szeminárium"** október 6-án, csütörtökön kezdődik, este 6 órakor (8 héten át tart).

Jelentkezni a Közösségi Ház telefonszámán lehet: 222-53-06 (1146. Bp. Thököly u. 120.)

¤ Az Országos Karizmatikus Találkozó szeptember 11-én lesz Szegeden (Újszeged) a Sportcsarnokban (délelőtt 9 órától délután 6 óráig).

¤ Országos Eucharisztikus Kongresszus lesz Budapesten a Szent István Bazilikában szeptember 17-én, szombaton délelőtt 10 órától 18 óráig.

¤ Máriabesnyőn a **Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Házban** a következő **lelkigyakorlatokat** tartják szeptemberben:

Szeptember 2-4 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Kisboldogasszony"** – lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: Gáspár István atya.

Szeptember 2-4 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Legyetek az Isteni Irgalmasság apostolai!"** (II. János Pál) – lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: Dr. Katona István Püspök atya.

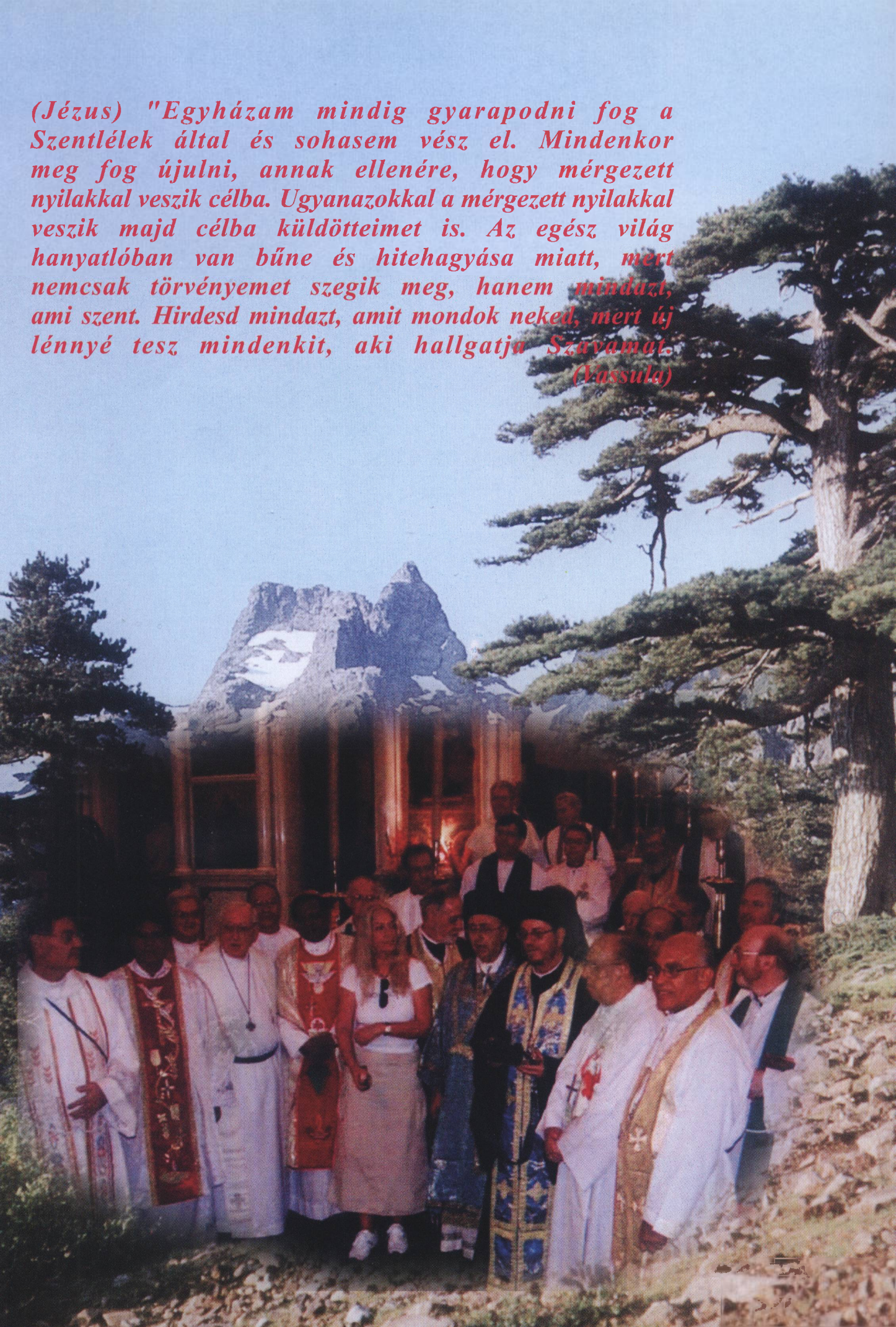
Szeptember 9-11. Eukarisztia éve (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Isten irgalmát éneklem szüntelen"** – lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: Olofson Placid atya.

Szeptember 16-18 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Férfiak lelkigyakorlata"**. Vezeti: Hadi Péter.

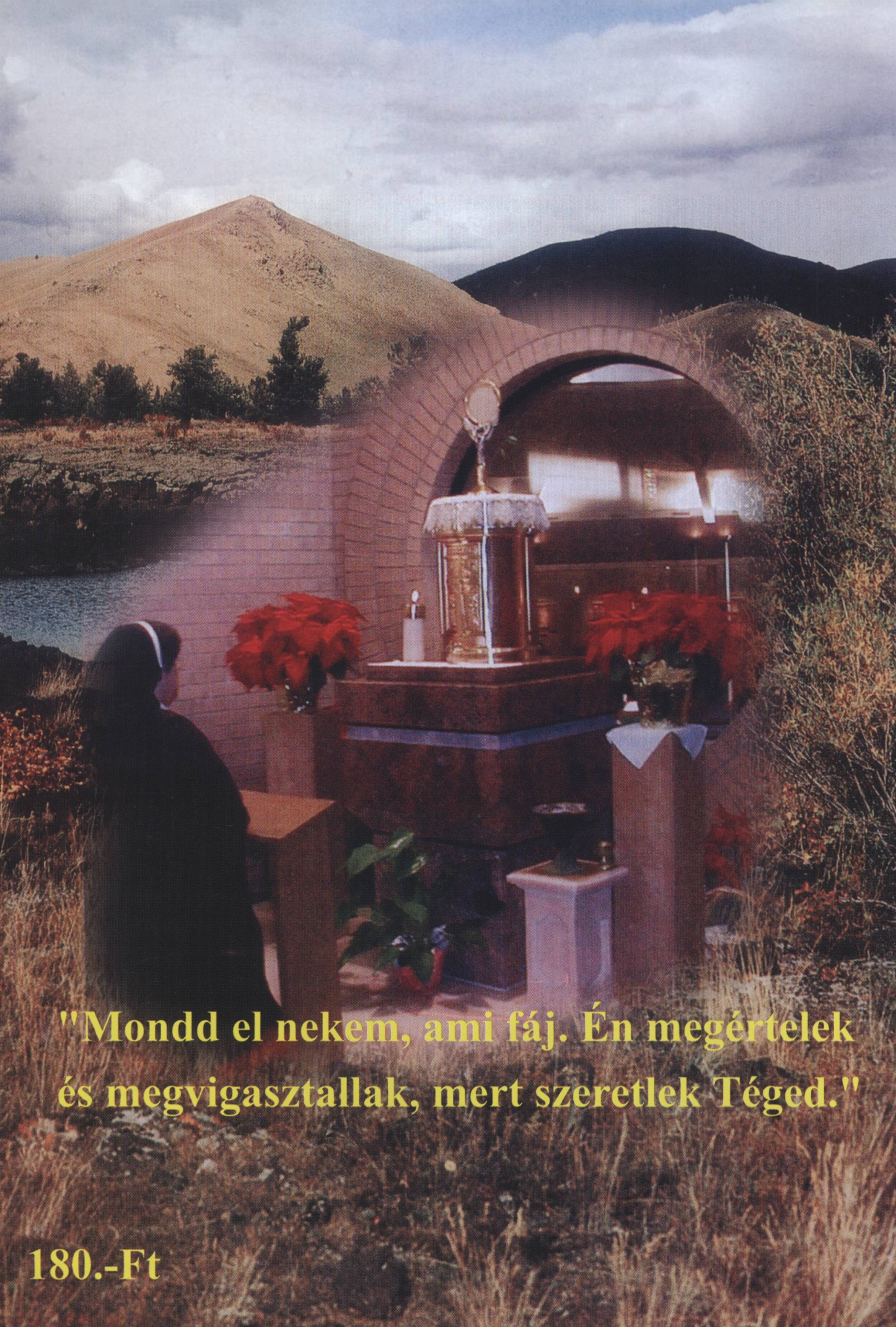
Jelentkezés a Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Házban: levélben: 2100 Gödöllő Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3. telefonon: 28/420-176, 28/510/740, faxon (üzenetrögzítő): 28/510-742 e-mailben: matersal@invitel.hu

¤ **HELYREIGAZÍTÁS:** Előző számunkban (2005/4. szám 16. oldalának alján) sajnálatos módon Teréz anya írásának utolsó sora lemaradt, mely így hangzik: „Ha meghalunk Veled, Veled együtt föl is támadunk."

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

(Jézus) "Egyházam mindig gyarapodni fog a Szentlélek által és sohasem vész el. Mindenkor meg fog újulni, annak ellenére, hogy mérgezett nyilakkal veszik célba. Ugyanazokkal a mérgezett nyilakkal veszik majd célba küldötteimet is. Az egész világ hanyatlóban van bűne és hitehagyása miatt, mert nemcsak törvényemet szegik meg, hanem mindazt, ami szent. Hirdesd mindazt, amit mondok neked, mert új lénnyé tesz mindenkit, aki hallgatja Szavamat."
(Vassula)

"Mondd el nekem, ami fáj. Én megértelek
és megvigasztallak, mert szeretlek Téged."
180.-Ft